

מראי מקומות - יומא

ד:

שאי אפשר לומר כך, שהרמב"ן אומר שהלשון הטבה מדבר על נתינת השמן, אבל לשון דישון שכתוב בתמיד כולל את שניהם.

ד. ורמי סדר יומא וכו'

כתב הריטב"א שאי אפשר לתרץ שהמשנה כאן היא לפי הסדר שהיו עובדים, ומה שכתוב בפרק ב' שהטבת הנרות קודמת היינו שכך היה הסדר של הפייס. וביאר שגם אם הפייס לא היה לפי הסדר של העבודה, אבל בוודאי שלא הקדימו דבר שנעשה אחרי הקטורת שיהיה בפייס שלפני הפייס של הקטורת.

ה. מי שוחט מי זרק מי מדשן מזבח הפנימי

יש להעיר, שלהלן (ג.) משמע שדישון מזבח הפנימי היה לפני שחיטת התמיד, ובסדר הפייס משמע ששחיטת התמיד קדמה לדישון המזבח הפנימי. וכתב הריטב"א שבודאי שדישון מזבח הפנימי היה לפני שחיטת וזריקת התמיד, אלא שמכיון ועיקר עבודת התמיד הוא השחיטה והזריקה, מקדימים להפיס עליו. ועוד תירץ בשם ר"י שכיון שביקור הטלאים היה לפני הדישון לכן עשו את הפייס קודם על שחיטת התמיד ואחרי זה על דישון מזבח הפנימי. והוסיף התוספות הרא"ש לקמן (כה.), שמי שזכו בתמיד הם היו מביאים אותו מלשכת הטלאים ומבקרים אותו.

ו. למימרא דבקטרת מפסיק להו וכו'

הקשה השפת אמת, שאפשר לתרץ שהמשנה היא כרבי שמעון איש המצפה, שסובר שהיו מפסיקים בקטורת, ואב"י מסדר כמו המשנה בתמיד, שהקטורת היתה אחרי הטבת הנרות, ואם כן ההפסקה היתה בדם התמיד. וכתב שלפי הריטב"א בשם התוספות שלפי המשנה בתמיד לא היה הפסקה בהטבת הנרות מיושב, שאי אפשר לומר שאב"י סבר כמו המשנה בתמיד.

א. אפילו תימא רבי עקיבא דעביד עבודה

כוליה יומא ולפניא מדו עליה וכו'

הקשה רבי עקיבא איגה שהרי תירוץ הגמרא הוא פשוט ומדוע רב חסדא העמיד את המשנה שלא כרבי עקיבא. ותירץ שיש להקשות כיצד מזין עליו שבעה ימים והרי אין מזין בשבת. אלא שהיו מזין בבין השמשות, וכמו הצד בספיקו של המגן אברהם שלא גזרו על בין השמשות של שבת, אלא רק על בין השמשות של ערב שבת. ואם כן הוא לא היה יכול לעבוד ביום ראשון שהרי הוא צריך הערב שמש, ולכן אי אפשר לתרץ כאב"י שהיו מזין עליו לפני השקיעה. ואב"י סבר שהיו מזין בשבת ולא בבין השמשות, ובזה לא גזרו חכמים שלא יזה, שאין כאן את חשש של מתקן מנא שהרי בעצם הוא טהור, ואין זו הזאה שנועדה לטהר, ולחשוש שמא יעביירו ד' אמות ברשות הרבים, כיון שהוא אינו בהול, אינו אלא חשש רחוק, ולא גזרו בזה.

ב. ומטיב את הנרות

כתב הריטב"א, שנחלקו הראשונים בדין הדלקת המנורה, שכל המפרשים סוברים וכן היא דעת הרמב"ם (תמידין פ"ג ה"י וי"ב) שגם בבוקר היו מדליקים את המנורה, וגם אם הנרות לא כבו. אבל שיטת הרמב"ן ועוד שהדלקת המנורה היתה רק בבין הערבים ונחלקו מה נכלל בלשון 'הטבת' נרות.

ג. אלמא קטורת ברישא והדר נרות ורמינהו וכו'

הקשה החשק שלמה, שלפי מה שכתב הרמב"ן (במלחמת ה' פ"ב), שדישון המנורה והטבת הנרות הם שני דברים, שדישון הוא הוצאת הפתילות שכבו והסרת השמן, והטבה היא נתינת שמן ופתילות חדשות, אם כן היה אפשר ליישב שהמשנה בתמיד מדברת במי שזכה בדישון המנורה, וזה היה לפני הקטרת הקטורת, והמשנה כאן מדברת על נתינת השמן והפתילות, וזה היה אחרי הקטרת הקטורת. וכתב